ജനകീയ സർവ്വകലാശാലകൾ

ആർ. രാമൻ നായർ

വീക്ഷണം 31 ഡിസംബർ 1987

ഗ്രാമീണന്റ് വിദ്യഭ്യാസം പ്രധാനമായും അനൗപചാരിക രീതികളിലൂടെയുള്ളതാണ്. അവർക്കു വേണ്ടി തുടർച്ചയായി അനൗപചാരിക വിദ്യഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കാൻ, നിരക്ഷരതാ നിർമ്മാർജ്ജന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്താൻ, നേടിയ സാക്ഷരത നില നിർത്താൻ സഹായിക്കാൻ, സാക്ഷരതയെ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രയോജനമുള്ളതാക്കി തീർക്കാൻ അത്യാവശ്യമായ വിജ്ഞാന വിതരണ സംവിധാനങ്ങൾ അവഗണിക്കപ്പെടുമ്പോൾ നാം ഗ്രാമീണന്റ് വിദ്യാഭ്യസം നിഷേധിക്കുക തന്നെയാണ്. ഫലത്തിൽ ഇവിടെ വിദ്യാഭ്യസം ഒരു സമ്പന്ന ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ കുത്തകയായിത്തീരുന്നു. ജനതയുടെ ഒരു ശതമാനം പോലും വരാത്ത ആ വിഭാഗം രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യ മണ്ഡലങ്ങളിൽ എന്നും നിർണായക ശക്തിയായി നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

Janakeeya Sarvakalasalakal, Veekashanam, 31, December 1987. P2-3

Personal Archive Files:

Note: Forms part of a series of articles published in nineteen eighties in popular regional (Kerala) dailies in local language (Malayalam). At that time there was no library legislation in Kerala. Various attempts during 1960- 1985 for enacting a Kerala Public Library act failed due to various interests that came into conflict. There were also signs of the further attempts for library legislation taking a wrong direction to adjust with the pressure groups. In such a situation these articles stressed the need and importance of Public Library system and legislation and attempted to raise public opinion in favor of enacting library legislation in Kerala as well as reorganizing the public library system as per accepted principles and models.

ജനകീയ സർവകല

ആർ രാമൻ നായർ

ഗ്രാമീണന് ലഭിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം പ്രധാനമായും അനൗപചാരിക രീതികളിലൂടെയുള്ളതാണ്. അവർക്ക് വേണ്ടി തുടർച്ചയായി അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കാൻ നിരക്ഷരതാ നിർമ്മാർജ്ജന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്താൻ, നേടിയ സാക്ഷരത നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കാൻ, സാക്ഷരതയെ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രയോജനമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കാൻ അത്യാവശ്യമായ വിജ്ഞാന വിതരണ സംവിധാനങ്ങൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ നാം ഗ്രാമീണന് വിദ്യാഭ്യാസം നിഷേധിക്കുക തന്നെയാണ്. അങ്ങനെ നമ്മുടെ അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വെറും ഔപചാരികത മാത്രമുള്ള പ്രയോജനശൂന്യമായ പദ്ധതികളായിത്തീരുന്നു. ഫലത്തിൽ ഇവിടെ വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു സമ്പന്ന–ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ കുത്തകയായിത്തീരുന്നു. മൊത്തം ജനതയുടെ എട്ടുശതമാനംപോലും വരാത്ത ആ വിഭാഗം, രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യ മണ്ഡലങ്ങളിൽ എന്നും നിർണായക ശക്തിയായി നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും അതിനുസഹായകമാകുന്ന കേന്ദ്രങ്ങളായ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്കും സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമൂഹത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന ജനായത്ത വ്യവസ്ഥിതികൾ ലോകമെമ്പാടും ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കാളും അധികം പ്രാധാന്യം നൽകുന്നുണ്ട്. അതിനു കാരണവുമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ജനകീയവൽക്കരണം എല്ലാ സമൂഹങ്ങളുടേയും ലക്ഷ്യമാണ്. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വാതിലുകൾ എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി തുറന്നിടണം. വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു പ്രത്യേക സമൂഹത്തിന്റെ കുത്തകയല്ലാതെ സാർവലൗകികമാകണം. ഇതിന് അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ, ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളിലൂടെ മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകൂ.

സാക്ഷരത പ്രസക്തമാവാൻ

ഇപ്പോഴത്തെ നമ്മുടെ അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ പരിപാടികളിലെപ്പോലെ ഗ്രാമീണരെ എഴുത്തും വായനയും മാത്രം പഠിപ്പിച്ചുവെന്നതു കൊണ്ട് കാര്യമൊന്നുമില്ല. സാക്ഷരത പ്രയോജനപ്രദമാകണമെങ്കിൽ ജീവിതത്തിൽ അതിന് പ്രായോഗിക പ്രസക്തി വേണം. അക്ഷരങ്ങളും വാക്കുകളും യഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന പാതകൾ മാത്രമാണ്. ശരിയായ ബോധമുൾക്കൊള്ളാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളാണ് ഭാഷയും പുസ്തകവും. പുതുതായി സാക്ഷരത നേടുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് സാക്ഷരതയാവുന്ന വഴിയിലൂടെ, കയറിച്ചെല്ലാവുന്ന അറിവിന്റെ ലോകമാണ് ഗ്രന്ഥാലയം. ഇന്ന് അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്ന വിഭാഗങ്ങൾക്കും സംഘടകൾക്കും നൽകുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതും അവർ അവഗണിച്ചിരിക്കുന്നതും ഈ പ്രധാന ആവശ്യം നിവർത്തിക്കുവാനാവുന്ന ഗ്രന്ഥാലയ സേവനമാണ്. ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളുടെ, അഭാവത്തിൽ നവസാക്ഷരർ മാത്രമല്ല സാമാന്യ വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവർ കൂടി നിരക്ഷരതയിലേക്ക് വഴുതിവീഴുകയോ അജ്ഞരായിത്തന്നെ തുടരുകയോ ചെയ്യും എന്നതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്ക് പകരമായി ഈ നവസാക്ഷരർക്കും, വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കാനാവാത്തവർക്കും സ്വയം പഠനത്തിനു തുടർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് സമീപിക്കാനാവുന്ന മറ്റൊരു സ്ഥാപനവുമില്ല. നമുക്ക ഒരു ദേശീയ ഗ്രന്ഥാലയ നയവും സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിയമാധിഷ്ഠിതവുമായ എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലുമെത്തുന്ന കാര്യക്ഷമമായ ഗ്രന്ഥാലയസേവന സംവിധാനവുമില്ലാതെ നമ്മുടെ അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഫലപ്രദമാകില്ല. പക്ഷേ ഇന്ന് നമുക്ക് 9 ശതമാനം ഗ്രാമങ്ങളിൽ മാത്രമെ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളുള്ളു. മൊത്തം ജനതയുടെ ഇരുപതു ശതമാനത്തിന്, ഗ്രാമീണരിലെ രണ്ടര ശതമാനത്തിന് മാത്രമേ നാമമാത്രമായ ഗ്രന്ഥാലയ സേവനങ്ങളെയെങ്കിലും സമീപിക്കാനാവുന്നുള്ളു.

അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് മാത്രമല്ല ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിജയത്തിനു കൂടി ഒരു ദേശീയ ഗ്രന്ഥാലയ സേവന സംവിധാനം ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്തതാണെന്ന് യുനെസ്കോയുടെ അന്തർദ്ദേശീയ വിളംബരം വ്യക്തമാക്കുന്നു. പൊതുഗ്രന്ഥാലയം ജനകീയ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ജീവനാഡിയാണ്. എല്ലാവർക്കും തുല്യമായ വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കുക എന്ന ജനായത്ത വ്യവസ്ഥയുടെ ലക്ഷ്യം നേടാൻ പൊതുഗ്രന്ഥാലയങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാവൂ.

സ്വയം പഠന കേന്ദ്രങ്ങൾ

പ്ലാനിംഗ് കമ്മീഷന്റെ ഏഴാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതിക്ക് വേണ്ടിയുള്ള ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളേയും വിജ്ഞാനവിനിമയസേവനങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച പ്രവർത്തനക്കമ്മിറ്റിയും നമ്മുടെവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥാലയത്തിനു നൽകേണ്ട പ്രാധാന്യം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഒരു വ്യക്തിക്ക് തന്റെ അറിവിന്റെ മേഖലയും കഴിവുകളും വികസിപ്പിച്ച് എല്ലാ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ശരിയായ പക്വമായ തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാൻ പ്രാപ്തിനേടാൻ, അങ്ങിനെ ഉത്തമ പൗരനായിത്തീരുവാനും വിദ്യാഭ്യാസം ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്തതാണ്. അതിലേക്കാവശ്യമായ സ്കൂളുകൾ കോളേജുകൾ യൂണിവേഴ്സിറ്റികൾ തുടങ്ങിയ ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് നാം അവ അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം നൽകുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ വ്യക്തികളുടെ ബഹുമുഖമായ കഴിവുകളുടെ വികസനം ആ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തികൾകൊണ്ട് മാത്രം സാദ്ധ്യമാവില്ല. 'അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസം' അല്ലെങ്കിൽ 'സ്വയം പഠനം' വ്യക്തിത്വവികാസത്തിന് സുപ്രധാനമായൊരു പങ്കു വഹിക്കുന്നു. കാരണം വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയ ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസം തീരുന്നതോടൊപ്പം പൂർണ്ണമാകുന്നില്ല. യഥാർത്ഥവിദ്യാഭ്യാസം ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിക്കുന്നിടത്ത് നിന്ന് തുടങ്ങുന്നു, എന്ന് പറയുന്നതാവും കൂടുതൽ ശരി. അത് ക്ലാസുമുറികളുടെ ചുമരുകളും പാഠ്യപദ്ധതികളുമില്ലാത്ത സമയപരിധിയും സ്ഥലപരിധിയുമില്ലാത്ത എന്തും പഠിയ്ക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയയാണ്. അപ്പോൾ ഈ യഥാർത്ഥ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സഹായകമാവുന്ന കേന്ദ്രങ്ങൾ ആണ് ജനതയുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ഏറ്റവും പ്രധാനപങ്കു വഹിക്കേണ്ടത്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിലെ ചെറിയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ മാത്രം വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നു, അതും ജനതയുടെ ഒരു ചെറിയ ശതമാനത്തിന് മാത്രം സമീപിക്കാനാവുന്ന, സ്കൂളിന്റെയും കോളേജിന്റെയും സർവ്വകലാശാലയുടെയും അവിഭാജ്യഘടകമാണ് ഗ്രന്ഥാലയം എന്ന് നാം അംഗീകരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവയുടെ പുറത്തുനടക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയയുടെയും കേന്ദ്രബിന്ദുവാണ് പൊതുഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾ എന്ന് പ്രത്യേകിച്ച് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എല്ലാ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളും ഗ്രന്ഥാലയ വിജ്ഞാന വിതരണസംവിധാനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്ന് ഈ പ്രവർത്തനകമ്മിറ്റി വ്യക്തമായി നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യത്തെയും എല്ലാ മേഖലകളിലും അതിനുള്ള സ്വാധീനത്തെയും അതു് അംഗീകരിക്കുന്നു. 'ആസൂത്രണത്തിൽ പ്രവർത്തനത്തിൽ ദേശീയവികസനത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്കും വിജ്ഞാനവിനിമയ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുമാണ് ഏറ്റവും പ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കാനാവുന്നതു്. ദേശീയ വികസനപദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യുമ്പോൾ ഗവർമെന്റിന്റെ മറ്റെല്ലാവിഭാഗങ്ങളേയും പോലെ ജനതയുടെ പുരോഗതിയുടെ അടിത്തറ പട്ടകേണ്ട ഗ്രന്ഥാലയവിജ്ഞാന വിനിമയ പ്രവർത്തനത്തെയും ഒരു സ്വതന്ത്രമായ, ഏറ്റവും പ്രധാനമായ പ്രത്യേക വിഭാഗമായിത്തന്നെ രൂപവൽക്കരിക്കേണ്ടതു് അടിയന്തിരാവശ്യമാണ്. അങ്ങനെയായാൽ മാത്രമെ ആ പ്രവർത്തനം വിജയിപ്പിക്കാനാവൂ. മറ്റെല്ലാ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പൂർണ്ണമായ ഫലം ലഭ്യമാകൂ. എല്ലാ വിഭാഗം ജനങ്ങൾക്കും സേവനം എത്തിക്കാനാവുന്ന ഗ്രന്ഥാലയ ശൃംഖല ദേശീയവികസനത്തിന്റെ മുഖ്യശക്തിയാണ്. വയോജന വിദ്യാഭ്യാസവും സാക്ഷരതനിലനിർത്തലും തുടർവിദ്യാഭ്യാസവും ജനങ്ങൾക്കൊക്കെ പ്രയോജനപ്രദമാകേണ്ട സമൂഹ വിദ്യാഭ്യാസവും കാര്യക്ഷമമായ ഗ്രന്ഥാലയ സേവന സം

ലാശാലകൾ

വിധാനത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ സാദ്ധ്യമല്ല.

ഗ്രാമീണർക്ക് വിജ്ഞാന സേവനം

സമൂഹത്തിലെ ദുർബല ഭൂരിപക്ഷത്തെ സേവിക്കേണ്ടുന്ന അവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും വിജ്ഞാനത്തിനും വാർത്തകൾക്കും സമീപിക്കാനാവുന്ന ഒരേ ഒരു കേന്ദ്രമാണ് ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥാലയം. എണ്ണത്തിൽ വളരെക്കൂടുതലുള്ള കേരളത്തിലെ ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾ കൂടി ശേഖരത്തിന്റെയും സേവനത്തിന്റെയും സ്വഭാവത്തിൽ അവയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിറവേററാൻ കെൽപ്പുള്ളവയല്ല. ഗവൺമെൻറിന്റെ യാതൊരു സഹായവും നേതൃത്വവും ലഭ്യമല്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയിൽ ജനങ്ങൾതന്നെ സ്വയം കെട്ടിപ്പടുത്ത ഒരു ജനകീയ പ്രസ്ഥാനമായിത്തന്നെ അരനൂററാണ്ടോളം നില നിർത്തപ്പെട്ട ഒരു സംരംഭം എന്ന മഹിമ മാത്രമേ നമ്മുടെ ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥാലയസംവിധാനത്തിനുള്ളു. വെറും വിനോദത്തിനു വേണ്ടി വായിക്കാനുള്ള കുറേ പുസ്തകങ്ങളും വിലകുറഞ്ഞ ആനുകാലികങ്ങളും അഞ്ചാറു പ്രാദേശിക പത്രങ്ങളും ലഭ്യമാക്കുന്നതിലും ഒരു വാർഷികം ആഘോഷിക്കുന്നതിലും ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ ശരാശരി ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥശാലയുടെ പ്രവർത്തനം. അതിനു കൂടി തികയുന്നതല്ല ഗവർമെൻറ് അനുവദിക്കുന്ന നാമമാത്രമായ സാമ്പത്തിക സഹായം.

ജനതയുടെ ഗൗരവതരമായ വിജ്ഞാനാവശ്യങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനാവുന്ന വിഭവങ്ങളില്ലാത്ത ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്ക് അവകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന മഹത്തായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടാനാവില്ല. രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക തലങ്ങളിലെ പരിവർത്തനങ്ങൾ ഒരു പരിധിവരെ ഗ്രാമങ്ങളിലും ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. അതു ഗ്രാമീണരുടെ അറിവിനെയും ബോധ നിലവാരത്തെയും വളർത്തുന്നതോടൊപ്പം ആ സമൂഹത്തിന്റെ വിജ്ഞാന സാംസ്കാരികാവശ്യങ്ങളെയും വളർത്തുന്നു. അവ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാവൂ.

സ്വയം പഠനത്തിന് മാത്രമല്ല ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിജയത്തിന് കൂടി സഹായകമാവേണ്ടുന്ന സ്ഥാപനമാണ് ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥാലയം. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും തുറന്ന സർവ്വകലാശാലകളുടെയും, കറസ്പോണ്ടൻസ് കോഴ്സുകളുടെയും പ്രചാരം വ്യക്തികളുടെ സ്വയം പഠനത്തിനും മാനസിക വികാസത്തിനും ഇന്ന് ഏറെ സൗകര്യങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കുന്നു. അവ നഗരവാസികൾക്കെന്നപോലെ ഗ്രാമീണർക്കും പ്രയോജനപ്രദമാവണമെങ്കിൽ, അവ ജനിപ്പിക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത നിലവാരങ്ങളിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെയും മററ് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെയും ആവശ്യം തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ട വിഭവശേഷി ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കണം.

വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അദ്ധ്യാപകർക്കും ആവശ്യം വരുന്ന റഫറൻസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ദൗർലഭ്യവും പുസ്തകങ്ങളുടെ വിലവർദ്ധനവും ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ ആവശ്യമായി വന്നേക്കാവുന്ന വിവരങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചറിയാൻ വേണ്ട സങ്കേതങ്ങളുടെ അഭാവവും ഗ്രാമത്തിൽ ഗ്രന്ഥശാലയെ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട സമൂഹ കേന്ദ്രമാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

വിജ്ഞാന ലഭ്യതയിൽ അവസരസമത്വം

ഗ്രാമത്തിലെ കർഷകരും കൂലിവേലക്കാരും നിരക്ഷരരും നവസാക്ഷരരും വിദ്യാർത്ഥികളും അദ്ധ്യാപകരും മററുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഉൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ വിഭാഗം ജനങ്ങളുടെയും വിജ്ഞാനാവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കാനാകുന്ന വിധമുള്ള ഒരു ശേഖരമായിരിക്കണം ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥാലയം കെട്ടിപ്പടുക്കേണ്ടതു്. ജനങ്ങളന്വേഷിച്ചെത്തുന്ന വിവരങ്ങൾ നൽകാൻ സഹായകമായ വിജ്ഞാനകോശങ്ങളും ഇയർബുക്കുകളും ഡയറക്ടറികളും, നിഘണ്ടുക്കളും, ഗസററിയറുകളും, ഗസററുകളും സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടുകളും മററ് ഗവൺമെൻറ് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ആനുകാലികങ്ങളും ഒക്കെ നമുക്കു നഗരങ്ങളിൽ പെട്ടെന്ന് സമീപിക്കാനാവുന്ന വിധം ലഭ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നതുപോലെ ഗ്രാമീണർക്കും ലഭ്യമാക്കുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം ഒരു ജനായത്ത ഗവൺമെൻറിനുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക തലങ്ങളിലെ പ്രാദേശിക ദേശീയ സംഭവ വികാസങ്ങളെക്കുറിച്ചറിയാനുള്ള ഗ്രാമീണരുടെ അവകാശവും അവഗണിക്കാനാവില്ല. ഈ വിവരങ്ങൾ എത്തിക്കുന്ന പത്രങ്ങളും മാസികകളും മററ് ഗവൺമെൻറ് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും പിന്നെ തങ്ങളുടെയും വിയർപ്പിന്റെ ഫലംകൊണ്ട് നിലനിർത്തിയിരിക്കുന്ന റേഡിയോ ടെലിവിഷൻ തുടങ്ങിയ ബഹുജനമാദ്ധ്യമങ്ങളും ലഭ്യമായിരിക്കുക ഗ്രാമീണരുടെയും അവകാശമാണ്. തൊഴിലവസരങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ഗവൺമെൻറ് ലഭ്യമാക്കുന്ന സൗജന്യസേവനങ്ങൾ, സാമൂഹ്യക്ഷേമ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ ഒക്കെ ലഭ്യമാവുന്ന ഗ്രാമീണർക്കനായാസം സമീപിക്കാനാവുന്ന ഒരു കേന്ദ്രം ഗ്രാമത്തിൽതന്നെ നിലനിർത്തുക ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഒരു ഗവൺമെൻറിന്റെ കടമയാണ് ഇത്തരം സേവനങ്ങളൊക്കെ ജനങ്ങൾക്ക് നൽകാനാവുന്ന ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്ക് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രങ്ങൾ മാത്രമല്ല അമേരിക്കപോലുള്ള മുതലാളിത്ത രാഷ്ട്രങ്ങൾ വരെ അവിടങ്ങളിലെ വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ, വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പ്രാഥമിക സ്ഥാനംതന്നെ നൽകിയിരിക്കുന്നു. അവിടത്തെപ്പോലെ നിയമനിർമ്മാണത്തിലൂടെ, ഗവൺമെൻറുത്തരവാദിത്വത്തിലൂടെ മാത്രമേ

ശേഷം 8-ൽ

ജനകീയ സർവകലാശാലകൾ

2ൽ നിന്ന്

നമുക്കും ഗ്രന്ഥാലയസേവനം എല്ലാവർക്കും എത്തിക്കാനാവൂ.

പൊതു ഗ്രന്ഥാലയ വ്യവസ്ഥ

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കാര്യമായ നേട്ടമൊന്നുമുണ്ടാക്കാത്തതിനും ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്ക് അവയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാനാവും വിധം കാര്യക്ഷമമാക്കാൻ കഴിയാത്തതിനും പ്രധാന കാരണം ഒരു ദേശീയ ഗ്രന്ഥാലയ നയത്തിന്റെയും സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥാലയ നിയമത്തിന്റെയും അഭാവം തന്നെയാണ്. എല്ലാ വ്യക്തികൾക്കും എല്ലാ ജീവിത രംഗങ്ങളിലും പ്രത്യേകിച്ച് രാഷ്ട്ര പുരോഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അവസര സമത്വം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. സോഷ്യലിസം ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന നമ്മുടെ ജനാധിപത്യ ഭരണസംവിധാനം നാലു ദശകങ്ങൾ താണ്ടികഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ജനകീയ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ജീവധാരകളായിത്തീരേണ്ട ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഒരു ദേശീയ നയം രൂപീകരിക്കാൻ നമുക്കിതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. തമിഴ്നാട്, ആന്ധ്ര, കർണ്ണാടക, മഹാരാഷ്ട്ര, വെസ്റ്റ് ബംഗാൾ തുടങ്ങിയ അഞ്ചു സംസ്ഥാനങ്ങളിലും യൂണിയൻ ടെറിട്ടറിയായ ഡെൽഹിയിലും മാത്രമേ ഗ്രന്ഥാലയ നിയമം നിലവിൽ വന്നിട്ടുള്ളൂ. വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരത്തേയും രാഷ്ട്രീയാവബോധത്തേയും കുറിച്ച് അഹങ്കരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കൊച്ചു കേരളത്തിൽ കൂടി പാവങ്ങൾക്ക് വിജ്ഞാന വിതരണം നടത്തേണ്ട ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചൊരു നിയമ നിർമ്മാണം നാൽപതു വർഷമായി പരിഗണനയിലിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ക്ഷണികമായ നേട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ച് വീമ്പിളക്കാനാവുന്നപോലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനും മറ്റും പ്രചരണോപാധിയായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്ന ഒന്നല്ല ഒരു ഗ്രന്ഥാലയ വിജ്ഞാന വിതരണ സംവിധാനം സ്ഥാപിക്കൽ എന്ന് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൾക്ക് നന്നായറിയാം.

1946 ൽ തിരുവിതാംകൂറിന് മാത്രമായിട്ടും 1959 ൽ കേരളസംസ്ഥാനത്തിനു വേണ്ടിയും ഡോ. എസ് ആർ രംഗനാഥൻ ഓരോ കരട് ലൈബ്രറി ബില്ലുകൾ നിർമ്മിച്ച് നൽകിയിരുന്നു. ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള വികസ്വര രാഷ്ട്രങ്ങൾ മാത്രമല്ല വികസിത രാഷ്ട്രങ്ങൾ വരെ തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥശാലാ സംവിധാനം രൂപപ്പെടുത്താൻ ഉപദേശമാരായാറുള്ള ഈ വ്യക്തി സമർപ്പിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഇന്നും നമുക്കുപയോഗപ്പെടുത്താനാകും വിധം പുതുമയോടെ നിൽക്കുന്നു. പിന്നെയുമെത്രയോ ബില്ലുകൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. മന്ത്രിസഭകൾ വരികയും പോവുകയും ചെയ്തു. ബില്ല് ഇന്നും നിയമമായിട്ടില്ല.

ഗവൺമെന്റിന്റെ താൽപര്യക്കുറവും ജനതയുടെ പുരോഗതിയിൽ പുസ്തകങ്ങൾക്കും വിജ്ഞാന വിനിമയ സംരംഭങ്ങൾക്കുമുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ സംബന്ധിച്ച ഭരണകർത്താക്കളുടെ അജ്ഞതയുമാണ് ഗ്രന്ഥശാലാ നിയമം നിലവിൽ വരാൻ തടസ്സമാവുന്നത്.

എന്തായാലും ഒരു ഗ്രന്ഥാലയ നിയമം കൊണ്ടുവരാനുള്ള ഈ കാലതാമസത്തിലൂടെ നാം നമ്മുടെ ജനതയുടെ ദരിദ്രരായ ഭൂരിപക്ഷത്തിനു ഉപയോഗപ്പെടേണ്ട വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ അവർക്ക് നിഷേധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ഇത് അവരുടെ പുരോഗതിക്ക് തടസ്സമാവുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. സംസ്ഥാനത്ത് ഒരു നിയമാധിഷ്ഠിതമായ ഗ്രന്ഥാലയ വിജ്ഞാന വിതരണ സംവിധാനമേർപ്പെടുത്തി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ജനകീയവൽക്കരിക്കുന്നതിന് ഇനിയും അമാന്തിക്കുന്നത് ഒരു ജനായത്ത വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഒട്ടും തന്നെ ന്യായീകരിക്കാവുന്നതല്ല.

ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് പ്രസിദ്ധ ധനശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധനായ ഷൂമേക്കറുടെ വാക്കുകൾ ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. ഒരു വ്യക്തിയിൽ സ്ഥായിയായ ഫലങ്ങളുളവാക്കുന്ന, വികസനത്തിന്റെ അടിത്തറയായിത്തീരുന്ന സമ്മാനം വിദ്യയാണ്. വിശക്കുന്നവന് ഒരു മത്സ്യം കൊടുക്കുന്നത് അവനെ സന്തോഷിപ്പിക്കും. താൽക്കാലികമായി ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അവൻ എന്നും മത്സ്യം നൽകുന്നവന്റെ അടിമയായിക്കഴിയും. അവനെ മീൻപിടിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുക അവനതിൽ സന്തോഷവാനായില്ലെങ്കിൽക്കൂടി അതവന് കുറേക്കൂടി പ്രയോജനപ്രദമാവുന്ന ഒരു സഹായമാവും. പക്ഷേ അവനെ വലനെയ്യാൻ പഠിപ്പിക്കുക അവൻ സ്വയം ആവശ്യപ്പെടാൻ സാദ്ധ്യതയില്ലാത്ത, ഉടൻതന്നെഫലം പ്രകടമാവാത്ത ആ ഉപഹാരം അവനെ സ്വന്തം കഴിവുകളിൽ വിശ്വാസമുള്ളവനും സ്വയം പര്യാപ്തനും സ്വതന്ത്രനുമാക്കും.